

Làm sao để con em chúng ta đừng quên tiếng Việt ?

Tác Giả: Ngô Xuân Tâm

Thứ Tư, 24 Tháng 8 Năm 2011 04:48

Suốt ngày bà cháu coi nhò ngườì xa lạ và tôi cò tha thò n, lờì thòì mớì mình!

Tâm Sò Ngườì Hàng Xóm

Gia đình bà Hai đò n tởi căn nhà mới mua ở cò nh nhà tôi đã vài tháng nay. Bà khoò ng hỏ n 60 tuởi, nhìn dáng vẻ bở ngoài, bà có vẻ cỏ n cỏ i, tởng trỏ i nhỏ ng vẻ n không mớì đi về đở p thanh tú và nói năng mớì cách lạ ch sỏ, hiỏ u biỏ t cỏ a ngườì đàn bà có hỏ c.

Bà Hai sang Mỏ đã gỏ n 2 năm do Tuỏ n, con trai bà bỏ o lãnh. Tuỏ n làm nghề chỏ y Taxi, vẻ thì làm viỏ c cho mớì hỏng mỏ phỏ m cỏ a ngườì Nhỏ t, hai đỏ a con còn nhỏ mỏ i vào hỏ c tiỏ u hỏ c. Vì nhu cỏ u chi phí cỏ a gia đình cũng nhỏ muỏ n kiỏ m thêm tiỏ n đỏ sỏ m sỏ a và bù đỏ p vớì chỏ t cho mỏ mỏ i tỏ VN qua, nên cỏ hai vẻ chỏ ng làm viỏ c ngày đêm, đỏ lỏ i hai con nhỏ cho bà Hai chăm sóc.

Mớì hôm đi làm vẻ, tôi nhìn thỏ y hai đỏ a nhỏ đang đùa giỏ n ngoài sân, chúng nói năng gì đó tíu tít, vui vẻ. Bà Hai thì ngỏ i buỏ n thiu, đôi mớì t ngỏ mung lung vẻ mớì t phỏ ng trỏ i xa xăm vô đỏ nh. Thỏ y vẻ y tôi đỏ ng lại chào hỏ i vẻ i bà.

Mỏ ng vì có ngườì đỏ tở bỏ y tâm sỏ, bà nói:

- Thú thỏ t vẻ i ông, tôi biỏ t đỏ c tuỏ i già mà sỏ ng cái cỏ nh này thì tôi không bao giỏ qua Mỏ cỏ !

Tôi ngỏ c nhiên hỏ i lỏ i bà:

Làm sao để con em chúng ta đừng quên tiếng Việt?

Tác Giả: Ngô Xuân Tâm

Thứ Tư, 24 Tháng 8 Năm 2011 04:48

- Tôi sao vậy? Tôi thấy vậy chằng cháu Tuấn đâu hiểu thấu bà, hai đứa này cũng ngoan đấy chớ.

- Đúng, vậy chằng thằng Tuấn rồi thằng tôi. Hai đứa này cũng ngoan lắm, nhưng nếu chúng nói tiếng Việt được vậy tôi thì tôi sung sướng biết bao! Đấy, chúng nói chúng nghe, tôi nói gì chúng chằng hiểu mà chớ cớ gì khúc khích với nhau rồi bỏ đi. Tôi ngày qua đây tôi chỉ hiểu được hai tiếng Răng Ma (Grandma) tức là chúng kêu tôi khi cần thì thôi. Nhưng khi tôi muốn biết những lời yêu thằng mà tôi hằng mong ước nhưng không biết cách nào nói cho chúng nó hiểu được, thì tôi buồn lắm vô cùng!

Ông nghĩ coi, dù là đàn bà tôi cũng biết nghĩ, vậy tình trạng con em VN không nói được tiếng Việt là một vấn đề hàng đầu của các gia đình người Việt cần được quan tâm và giải quyết. Nếu không nói được tiếng Việt thì làm sao các em giao tiếp được với người Việt khi trở lại quê hương. Làm sao học hỏi được phong tục, tập quán và phước vật đất nước hiểu khi cần thì thôi. Để biết làm sao để những người lớn tuổi chúng ta không rành tiếng Mẹ có thể truyền đạt những ý niệm, tư tưởng, lý tưởng cho chúng, để chúng học và cảm nhận dân tộc, và hiểu những hy sinh máu mủ và mồ hôi của cha ông đã phải vất vả, khổ cực như thế nào, để chúng có một hoài niệm sinh ra và lớn lên trên xứ sở quê do, tiền thân này!

Bà Hai thoát ra những lời lẽ, bắn khoăn vậy với những vết nhăn cần cỏi trên mặt của bà càng rõ nét hơn, trông thật là tội nghiệp!

Tôi đang tìm cách làm an ủi thì bà tiếp:

- Được biết ông bà là gia đình H.O (cựu tù nhân chính trị) nên hiểu lúc tôi là nhà và thằng xót cho ông nhà tôi. Ông ấy trước kia cũng là sĩ quan cấp tá của Quân Lực / Việt Nam Cộng Hòa. Sau khi đi “cải tạo” miền Bắc được gần 2 năm thì nghe tin ông ấy chết. Có lẽ không chịu nổi sự dè dặt, tàn ác của Cộng Sản trong trại tù. Trong khi vậy thì tôi không đi đâu kiếm thăm nuôi, tiếp tế, cho nên ông ấy đã chết vì kiệt sức và đói khát, bây giờ tôi và thằng Tuấn lúc đó mới có 13 tuổi.

Không thể nào nghĩ yên nhìn đứa con tội nghiệp duy nhất của mình sống trong cảnh vô vọng dè dặt phi nghĩa, phi nhân của Việt Cộng. Nên tôi đã cố gắng gom góp, vay mượn tiền bạc để lo cho thằng Tuấn theo một người bà con đi vượt biên. Năm đó nó mới vừa 15 tuổi. Khi nó ra đi lòng tôi đau như cắt, không biết gian nguy, sống chết của nó thế nào nhưng cũng đành phải liúu vì thằng lại của nó. Nhưng ngày tháng chờ đợi tin con trong lòng tôi phập phồng lo sợ không sao biết! Cho đến khi được tin nó đã qua đến Mỹ tôi mới yên lòng. Ngày nó cưỡi với tôi cũng buồn vì không có mặt trong ngày vui nhà tôi về nó! Đến năm được tin nó có đứa con trai đầu lòng làm tôi vui mừng, hơn hớn và mong sớm có ngày đoàn tụ để chăm sóc các con, lo lắng, và về đứa cháu tội nghiệp. Với tuổi già, còn gì an ủi cho bằng được sống lo cho con, bên cạnh

Làm sao để con em chúng ta đừng quên tiếng Việt ?

Tác Giả: Ngô Xuân Tâm

Thứ Tư, 24 Tháng 8 Năm 2011 04:48

những đứa cháu nội, ngoại để bọn họ, tăng tiu chúng và để họ nghe chúng bi-bô những tiếng nội, ngoại mà chúng thốt ra hàng ngày. Thế những với tôi, mong ước đoàn tụ đã thành, những trong lòng tôi cảm thấy buồn, chán chường trong căn nhà sống này! Ông nghĩ coi, thế ng Tu n thì ch y Taxi t sáng s m đ n khuya m i v , nhi u đêm ph i ng luôn t i b n ch khách. V n thì làm v i c 6 ngày m t tu n, ch ngh ngày chúa nh t v i bao v i c nhà c n gi i quy t. Ch có hai đ a nh th ng ngày g n gửi bên c nh, những chúng nó gi ng nh nh ng đ a tr M ngoài đ ng, vì chúng đâu có nói chuy n đ c v i tôi, ng c l i tôi nói gì nào chúng có hi u. Su t ngày bà cháu coi nh ng i xa l và tôi c tha th n, l i th i m t mình!

Những l i tâm s đ n thu n c a bà Hai th t s đã làm tôi suy nghĩ và xúc đ ng. Đành r ng v ch ng Tu n r t hi u th o v i m , những vì m i mê ki m t i n đã quên b n ph n g n gửi, ph ng đ ng m già khi bà m i t i x l quê ng i. Đã thi u sót trong v i c giáo d c con cái, đ nh ng đ a con c a mình quên h n ti ng Vi t, làm tình c m gia đình, ru t th t b sút gi m và s tr ng i nhi u cho các con khi đ t n c không còn c ng s n, tr v giao ti p v i ng i thân, đem tài năng ph c v x s , ki n t o m t quê h ng t do, dân ch và phú c ng mà toàn dân đang mong đ i.

N i lòng c a bà Hai k trên cũng là n i lòng c a r t nhi u bà m VN đã g p hoàn c nh này, nh t là những bà m y th t s không bao gi mu n con cháu mình quên đi ti ng m đ , xa ngu n c i dân t c... Là ng i Vi t, dù có mang qu c t ch M , nói ti ng Anh l u loát cũng v n ch là công dân M ch ch ng bao gi thành ng i M chính g c đ c. M t nhà th nào đó (không nh tên) đã v i t ra những v n th vô cùng chí lý nh sau:.

.....

*Đây cho đ n m n đ i,
Cũng ch a thành M , v n ng i Vi t Nam.
Da này còn mãi da vàng,
Tóc này v n mãi hàng hàng tóc đen.*

.....

Là ng i Vi t, chúng ta có quy n h n đi n v dân t c Vi t c a mình v i trên 4000 năm văn hi n; v i phong t c t p quán, đ o đ c c truy n; v i n n văn hóa nh n b n; v i ngôn ng m đ , m t bi u t ng cho tinh th n đoàn k t, th ng nh t ch ng ngo i xâm, gi v ng giang san, b côi mà cha ông ta đã t n bao công lao, x ng máu đ gi g n. V i c làm sao để con em c a chúng ta đ ng quên ti ng Vi t là m t trong nh ng v n n n hi n nay v n ch a đ c m i gia đình, t ch c c a ng i Vi t đ t n ng và quan tâm. Cũng nh các c ng đ ng ng i Vi t t các đ a ph ng h u nh t i nay v n ch a có k ho ch, ch ng trình, tr ng l p th c hi n v i c gi ng d y cho con em c a chúng ta c v trí đ c l n đ c đ c theo truy n th ng t t đ p c a dân

Làm sao để con em chúng ta đừng quên tiếng Việt ?

Tác Giả: Ngô Xuân Tâm

Thứ Tư, 24 Tháng 8 Năm 2011 04:48

t c.

Gi i quy t để c v n n n con em c a ng i Vi t không bi t ti ng Vi t là trách nhi m c a m i gia đình, đoàn th và c ng để ng chúng ta t ng để a ph ng. Đây là m t trong nh ng vi c làm c p thi t để đ u t cho t ng lai c a c ng để ng và dân t c tr c khi quá tr , và cũng là để th hi n t m lòng yêu n c m n quê c a t t c ng i Vi t t n n c ng s n chúng ta ./.

Hawaii, tháng 5 / 2011

Ngô Xuân Tâm